

[Ole Bjørn Kraft.]

verdensdel, ikke at kunne gå med til, hvilket der måske teoretisk og økonomisk kan være megen god mening i. Resultatet blev imidlertid, at Sovjetunionen købte risen for de næste fem år. Hvilken virkning dette vil have i et område som Burma, ved statsministeren, der jo selv har været der og kender forholdene.

Til denne mere materialistiske betragtning vil jeg gerne føje, at man begår en afgørende fejl, hvis man tror, at man kan købe disse folk eller disse verdensdele ved at vise dem særlig forståelse på det økonomiske område. Vi kan ikke vinde deres tilslutning, hvis vi ikke har andet at bringe dem end materialismens goder, hvis vi ikke kan give dem en ny tro på, at vi har andet at bringe dem. Disse dybt religiøse folk lader sig ikke vinde ved, at vi bevilger så og så mange dollars til dem, hvor vigtigt det end er for deres fremtid og for deres folks levestandard. De venter noget mere, og hvis vesten kan give dem en tro på, at også vi har åndelige, moralske og religiøse værdier at give dem, vil vi på en helt anden måde have en mulighed for at komme i en ny samarbejds- og en ny venskabskontakt med disse folk, og jeg tror, at man i den vestlige verden i langt højere grad, end det før har været tilfældet, skal have sin opmærksomhed henvendt på denne side af sagen, fordi man også har noget at give på disse områder.

Med hensyn til, hvad det radikale partis ordfører i øvrigt sagde, var der ikke megen forskel mellem vore synspunkter undtagen på et meget afgørende punkt, det samme punkt, som det ærede medlem hr. Bøgholm rørte ved, nemlig den uklarhed, der i dette øjeblik består om det radikale partis stilling over for forsvaret. Her vil jeg blot gøre én betragtning gældende, som må blive gjort til genstand for overvejelser i fremtiden, når vi drøfter forsvaret, nemlig den enkle, at den danske regering, af hvilken det radikale parti er medlem, i Paris ved NATO-mødet har stemt for en resolution, der opfordrer NATO-landene til at være vagtsomme og vågne, til ikke at svække deres forsvar og til for hvert enkelt lands vedkommende at gøre den yderste indsats for at kunne opfylde sin del af forpligtelserne. Jeg vil gerne citere nøjagtigt, hvad der står

i denne udtalelse fra NATO-landene. Der står — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„I erkendelsen af de frie landes stadig større indbyrdes afhængighed har vi besluttet, at der ved organiseringen af vore styrker tilvejebringes en nærmere koordinering for at sikre, at hvert NATO-medlemsland yder sit mest effektive bidrag til de af alliancen opstillede krav.“

Det vil simpelt hen sige, at vi naturligvis først og fremmest skal opfylde den del af opgaven, som påhviler os, nemlig at gøre det muligt, at alliancen i givet tilfælde kan komme os til hjælp derved, at vi er i stand til at optage en kamp, der ikke er endt fra høns flyver op til høns flyver ned, men er af en sådan karakter, at alle hjælpeforanstaltninger, som vil være rede for os, også vil blive iværksat. Der må skabes klarhed, ikke just i dag, men under de kommende forhandlinger, over, hvilket indhold den regering, der i øjeblikket har flertal her i salen, giver denne vedtagelse, som den har givet sin stemme. Efter de udtalelser, den højtærede stats- og udenrigsminister har fremsat, og efter den tradition, socialdemokratiet siden krigen har fulgt, nærer jeg ingen mistillid med hensyn til, at socialdemokratiet mener det alvorligt. Jeg håber, at de to andre regeringspartier ved et nøjere studium af disse ting vil komme til en lignende opfattelse.

Lannung: Jeg takker for den højtærede stats- og udenrigsministers tilsagn om, at han vil være med til igen at se på det af mig omtalte spørgsmål vedrørende de nationale mindretal, når det atter tages op i ministerudvalget, således som vi har tilsagn om fra den fungerende formand for udvalget. Jeg føler mig temmelig sikker på, at man på baggrund af de af os fra den juridiske kommission fremførte argumenter, når man har set nærmere derpå, vil stille sig positivt over for vore beskedne ønsker, der, som sagen foreligger, kun går ud på at få visse oplysninger fra medlemslandene. Jeg håber også, at den højtærede stats- og udenrigsminister vil finde det muligt at se venligt på de andre, praktiske spørgsmål, jeg nævnte.

Jeg takker det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft for hans tilslutning til mine